

Arrest

nr. 198 818 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van drie beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2017.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 februari 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De raadsman van verzoekers maakte op 19 juni 2017, via een faxbericht, aanvullende overtuigingsstukken over.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 juni 2017 de beslissing, waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam tevens ten aanzien van elk van de verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 14 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door :

[M.M.] [...]

[M.Me] [...]

Meisjesnaam: [F.M.]

Wettelijk vertegenwoordigers van:

[M.Mu] [...]

[M.X.] [...]

[M.Do] [...]

Hun meerderjarige zoon: [M.Dr] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 12.08.2010 met een [...] weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun aanvraag 9ter, ingediend op 08.09.2010, werd ongegrond afgesloten op 02.10.2013. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure – namelijk zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat betrokkenen slechts schoolattesten

voorleggen voor het schooljaar 2014-2015. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen op heden nog steeds schoollopen, ze tonen slechts aan dat hun drie jongste kinderen hier schoolliepen in schooljaar 2014-2015. Voor de meerderjarige zoon wordt geen enkel schoolattest voorgelegd. Verder merken we op dat de scholing sinds 11.10.2013 (datum waarop ze hun bevel om het grondgebied te verlaten betekenden) plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat het recht op onderwijs hen niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die hen al betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Servië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Servië niet zouden kunnen aansluiten op school. Al de kinderen behalve [Mu] zijn geboren in Servië en brachten er hun eerste levensjaren door ([Dr.] was 11 jaar bij aankomst in België, [Do], negen jaar en [X] 6 jaar). Dit houdt in dat zeker de twee oudste kinderen reeds enige scholing genoten hebben in het land van herkomst. Hoewel het jongste kind niet in Servië is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Servië. Verzoekers hebben immers de Servische nationaliteit en zijn in Servië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Servische (in casu de Albanese) taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Vooral daar de vader geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en de moeder slechts het laagste niveau, breakthrough 1, behaalde. Dit maakt het ongeloofwaardig dat de ouders met hun kinderen niet communiceren in hun moedertaal. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Albanees. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bewering dat een terugkeer voor de kinderen psychisch enorm zwaar zou zijn is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hun kinderen hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat hun kinderen zich goed zouden voelen op school en hier al vele vrienden zouden hebben, dat betrokkenen zelf een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat ze een hoge graad van integratie, talenkennis en werkwillegheid zouden hebben en dat mevrouw één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat M.M. op 14 juli 2017 werd betekend, bevat de volgende motivering:

"De heer:

Naam, voornaam: [M.M.]

[...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 12.08.2010. De aanvraag 9ter werd afgesloten op 02.10.2013. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2013, aan betrokkene betekend op 11.10.2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat Me.M. op 14 juli 2017 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw,
Naam, voornaam: [M.Me]
[...]
nationaliteit: Servië
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [F.M.];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

*Zij dient vergezeld te worden door:
[M.Do], [...], nationaliteit: Servië
[M.Mu], [...], nationaliteit: Servië
[M.X.], [...], nationaliteit: Servië*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 12.08.2010. De aanvraag 9ter werd afgesloten op 02.10.2013. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2013, aan betrokkene betekend op 11.10.2013."

Dit is de derde bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat Dr.M. op 14 juli 2017 werd betekend, bevat de volgende motivering:

“De heer:

Naam, voornaam: [M.Dr]

[...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 26 oktober 2017 deelde de Raad de partijen mee dat verzoekers hadden nagelaten om, binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, te antwoorden op de vraag of zij al dan niet een synthesememorie wensten neer te leggen en om die reden het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep diende te worden vastgesteld.

Verzoekers verzochten, in antwoord op de beschikking van 26 oktober 2017, om te worden gehoord en brachten stukken aan waaruit blijkt dat zij op 4 september 2017 een aangetekende brief verstuurden aan de Raad waarin zij aangaven dat zij geen synthesememorie wensten in te dienen. Zij brachten tevens het bewijs aan dat zij op 4 september 2017 een e-mail naar de Raad verzonden met als bijlage hun brief waarin zij meedelen geen synthesememorie te willen neerleggen.

Gezien de ter terechtzitting verstrekte toelichting en de voorgelegde bewijsstukken, die zonder meer toelaten vast te stellen dat verzoekers hun wens om geen synthesememorie neer te leggen binnen de door de wetgever bepaalde termijn meedeelden, dient de Raad het in de beschikking van 26 oktober 2017 ingenomen standpunt te verlaten dat, met toepassing van artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet, het ontbreken van het vereiste belang dient te worden vastgesteld.

Geconfronteerd met de vaststelling dat alle procedurestukken tijdig werden ingediend geven de partijen ter terechtzitting uitdrukkelijk aan dat de zaak dadelijk ten gronde kan worden behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in hun tweede middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (materiële) motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“[...] Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2010 in België verblijven, zij gedurende de periode van de asielaanvraag en tijdens de periode van het

ontvankelijk verklaren van de aanvraag 9ter Vw. legaal hebben verbleven, verzoekster Nederlandse lessen heeft gevolgd

1. Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt, nu hij geen rekening heeft gehouden met alle door verzoekers opgeworpen elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht in het dossier van verzoekers alvorens een beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing vooreerst onterecht stelt dat de duur van de asielprocedure, nl. 6 maanden, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, nu een zekere behandelingstermijn ipso facto geen recht geeft op verblijf.

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de duur van de asielprocedure, doch geen rekening houdt met de periode waarbinnen de aanvraag 9ter van verzoekers onvankelijk werd verklaard, nl. van 19 januari 2011 tot 2 oktober 2013, hetzij 2 jaar en 10 maand.

Dat verzoekers dan ook gedurende een periode van 6 maanden (asielprocedure) + 2 jaar en 10 maanden (ontvankelijke 9ter), hetzij 3 jaar en 4 maanden legaal op het grondgebied verblijven hebben.

Dat verzoekers door een dergelijk lang verblijf uiteraard volledig geïntegreerd zijn, nu dit legale verblijf heel wat mogelijkheden bood. Dat door de toekenning van een dergelijk lang legaal verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden en enkel verwezen heeft naar de termijn van de asielprocedure van 6 maanden, noch enige motivering geeft waarom deze periode bijna 3 jaar legaal verblijf tijdens het onvankelijk verklaren van de aanvraag 9ter, niet dient te worden in rekening gebracht.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

2. Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwilgheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de

tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvS, nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 2010, en waar zij van 2010 tot 2013 bijna ononderbroken legaal hebben verbleven, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun talenkennis, werkwillegheid en het schoolgaan van hun kinderen en het feit dat [Mu] in België geboren is, zodat voor dit kind België zijn vaderland is, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3. Dat de bestreden beslissing bovendien op een onzorgvuldige wijze genomen is, nu geen rekening werd gehouden met de bijkomende documenten welke verzoekers per fax dd. 19 juni 2017 aan verweerder hebben overgemaakt (stuk 2).

Aangezien de bestreden beslissing dateert van 20 juni 2017, diende verzoeker met deze bijkomende stukken rekening te houden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat – door geen rekening te houden met de door verzoekers toegevoegde bijkomende stukken – er dan ook sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en er tevens een kennelijke beoordelingsfout gemaakt werd.

Dat bovendien geen enkele motivering gegeven wordt waarom verweerder het niet nodige achtte met deze bijkomende stukken rekening te houden, waardoor de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.

[...] Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van de kinderen van verzoekers

1. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat verzoekers niet zouden aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens zou de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerd infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert hun aankomst in België alhier schoollopen en het in het belang van [de] kinderen van verzoekers geenszins redelijk verantwoord is dat hun kinderen het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan zij de aldaar gangbare taal amper onderwezen hebben gekregen.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat [Dr] 11 jaar was bij zijn aankomst in België, [Do] 9 jaar en [X] 6 jaar, zodat zeker de oudste twee kinderen reeds enige scholing genoten hebben in het land van herkomst.

De oudste kinderen van verzoekers hebben inderdaad enige scholing genoten in Servië, doch hebben de laatste 7 jaren onderwijs gevolgd in het Nederlands, waardoor het ook voor hen een grote aanpassing zou zijn indien zij opnieuw in een andere taal zouden onderwezen worden.

Bovendien hebben [X] en [Mu] nooit onderwijs gehad in een andere taal dan het Nederlands, zodat voor hen de taal wel degelijk een barrière zou vormen.

Verweerder merkt dienaangaande op dat er vanuit gegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Servische (in casu Albanese) taal en cultuur hebben bijgebracht en het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekers in huiselijke kring geen Albanees zouden spreken en hun kinderen niet in deze taal zouden hebben grootgebracht.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die wel degelijk goed Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook op loutere veronderstellingen gebaseerd is.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven

heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

2. Dat door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace », que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises, qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période, qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine.» (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 2007 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in casu genoegzaam op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Ook per fax dd. 19 juni 2017 werden aan verweerder bijkomende stukken overgemaakt waaruit het schoollopen van de kinderen blijkt.

Dat verweerder door te wachten om een definitieve negatieve beslissing te nemen betreffende de aanvraag 9ter Vw. van verzoekers tot oktober 2013, terwijl de aanvraag van verzoekers dateerde van 8 september 2010, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst nog moeilijker werd.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kinderen zeker minstens een schooljaar zullen moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

3. Dat de bestreden beslissing tenslotte opmerkt dat verzoekers niet zouden aantonen dat hun kinderen op heden nog steeds zouden schoollopen, nu zij slechts schoolattesten zouden hebben voorgelegd voor het schooljaar 2014 – 2015. Bovendien zou er ook de oudste zoon, [Dr], geen enkel schoolattest zijn voorgelegd.

Verzoekers hebben hun aanvraag conform artikel 9bis ingediend in februari 2015. Uiteraard hadden zij op dat ogenblik enkel schoolattesten van de kinderen voor het schooljaar 2014-2015.

Per fax van 19 juni 2017 hebben verzoekers hebben mijn cliënten schoolrapporten overgemaakt van [Do] en attesten van schoolbezoek van [Dr], [X] en [Mu] (stuk 2).

Dat verzoekers vóór de datum van het nemen van de bestreden beslissing dan ook wel degelijk hebben aangetoond dat hun kinderen nog steeds schoolliepen en er tevens een bewijs van schoolgaan werd voorgelegd voor [Dr] (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook volledig foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoekers geen recente schoolattesten zouden hebben voorgelegd en er van [Dr] geen enkel bewijs van schoollopen zich in het dossier zou bevinden.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met de door verzoekers bijkomende ingediende documenten betreffende de scholing van de kinderen.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een eerste onderdeel acht de verzoekende partij de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de duur van de asielpcedure, en het feit dat zij gedurende deze periode en de periode van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet legaal in het Rijk verbleven, alsook de aantoonbare bewijzen van integratie niet in aanmerking zouden komen als buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing zou op gebrekkige én stereotype wijze gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te

maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 12.08.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun aanvraag 9ter, ingediend op 08.09.2010, werd ongegrond afgesloten op 02.10.2013. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat bijgevolg allerminst om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

De bestreden beslissing maakt nopens de integratie van de verzoekende partij uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

“De elementen van integratie (met name het feit dat hun kinderen hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat hun kinderen zich goed zouden voelen op school en hier al vele vrienden zouden hebben, dat betrokkenen zelf een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat ze een hoge graad van integratie, talenkennis en werkwillegheid zouden hebben en dat mevrouw één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de

gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij [...] wist[...] dat h[aar] verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij [...] betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat onterecht geen rekening werd gehouden met een fax d.d. 19.06.2017, terwijl de bestreden beslissing dateert dan 20.06.2017.

De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op 27.02.2015, en heeft meer dan twee jaar de tijd gehad haar aanvraag aan te vullen.

Er kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet verweten worden dat met een fax, daags vóór de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden.

Dergelijke kritiek is onredelijk, nu de Dienst Vreemdelingenzaken dagelijks honderden documenten moet verwerken en het uiteraard enige tijd duurt vooraleer een document in het dossier terecht komt bij de juiste dienst.

Gelet op voormelde motivering kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou zijn gehouden met het jarenlange verblijf van de verzoekende partij in de bestreden beslissing, dan wel met het feit dat de verzoekende partij gedurende bepaalde periodes in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

In een tweede onderdeel van het eerste middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de bestreden beslissing niet zou motiveren waarom de scholing van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

In de in casu bestreden beslissing wordt nopens het belang van de kinderen en het feit dat zij in België naar school gaan als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun

opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat betrokkenen slechts schoolattesten voorleggen voor het schooljaar 2014-2015. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen op heden nog steeds schoollopen, ze tonen slechts aan dat hun drie jongste kinderen hier schoolliepen in schooljaar 2014-2015. Voor de meerderjarige zoon wordt geen enkel schoolattest voorgelegd. Verder merken we op dat de scholing sinds 11.10.2013 (datum waarop ze hun bevel om het grondgebied te verlaten betekenden) plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat het recht op onderwijs hen niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die hen al betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Servië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Servië niet zouden kunnen aansluiten op school. Al de kinderen behalve [Mu] zijn geboren in Servië en brachten er hun eerste levensjaren door ([Dr] was 11 jaar bij aankomst in België, [Do], negen jaar en [X] 6 jaar). Dit houdt in dat zeker de twee oudste kinderen reeds enige scholing genoten hebben in het land van herkomst. Hoewel het jongste kind niet in Servië is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Servië. Verzoekers hebben immers de Servische nationaliteit en zijn in Servië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Servische (in casu de Albanese) taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Vooral daar de vader geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en de moeder slechts het laagste niveau, breakthrough 1, behaalde. Dit maakt het ongeloofwaardig dat de ouders met hun kinderen niet communiceren in hun moedertaal. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Albanees. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De bewering dat een terugkeer voor de kinderen psychisch enorm zwaar zou zijn is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. ”

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben de kinderen van de verzoekende partij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch aan een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd alwaar zij meent dat de kinderen hun studies dienen stop te zetten en in hun land van herkomst opnieuw dienen te beginnen.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de kinderen ook de mogelijkheid hebben gehad om hun schooljaar af te maken.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een fax d.d. 19.06.2017, waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, herhaalt de verwerende partij dat het niet onredelijk/onzorgvuldig is dat geen rekening kon worden gehouden met een fax die daags voor het nemen van de bestreden beslissing zou zijn verstuurd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.1.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers, via de fax, op 19 juni 2017 een aantal aanvullende stukken ter onderbouwing van hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd overmaakten. Verweerder betwist ter terechtzitting niet dat hem op 19 juni 2017 bijkomende overtuigingsstukken werden overge-

maakt en dat hij deze niet in aanmerking nam bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hij licht in zijn nota met opmerkingen daarnaast slechts toe dat hij dagelijks honderden documenten moet verwerken en het dus even kan duren eer een document in het juiste dossier terechtkomt bij de bevoegde dienst. De door verweerder geschetste organisatorische problematiek laat de Raad evenwel niet toe te concluderen dat verweerder documenten die werden overgemaakt ter staving van een machtigingsaanvraag vermag over het hoofd te zien of dat hij deze documenten niet dient te betrekken bij het nemen van een beslissing. Gelet op de lange behandelingstermijn die verweerder lijkt nodig te hebben om een aanvraag om machtiging tot verblijf te behandelen is het ook redelijk dat de aanvragers op geregelde tijdstippen aanvullende stukken overmaken om het actuele karakter van hun argumentatie aan te tonen. Verzoekers konden op 19 juni 2017 ook niet weten dat verweerder de dag erna een beslissing zou nemen omtrent hun aanvraag om machtiging tot verblijf die zij meer dan twee jaar voordien indienden. Zij hebben ook niet getalmd om de nieuwe stukken waarover zij beschikten aan verweerder over te maken.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onder meer argumenteerden dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst omdat dit zou betekenen dat de minderjarige kinderen in het gezin niet langer in België naar school zouden kunnen gaan, terwijl deze zich goed voelen in de onderwijsinstelling waar zij heden onderwijs volgen en een wijziging aanpassingsproblemen met zich zal meebrengen. De attesten die verzoekers op 19 juni 2017 overmaakten waren er duidelijk op gericht om het verdere schoolbezoek van Dr. M. en de drie minderjarige kinderen in het Rijk aan te tonen. Er werden immers een rapport inzake de schoolprestaties van Do. M. tijdens het tweede trimester 2016-2017, een attest van schoolbezoek van 15 juni 2017 inzake Dr. M. en bewijzen van inschrijving in een school van 16 juni 2017 met betrekking tot Mu. M. en X. M. neergelegd. Verweerders overweging in de bestreden beslissing dat *“betrokkenen slechts schoolattesten voorleggen voor het schooljaar 2014-2015”*, dat zij niet aantonen de drie minderjarige kinderen in het gezin heden nog steeds schoollopen, dat er slechts bewijzen voorliggen dat de drie jongste kinderen schoolliepen tijdens het schooljaar 2014-2015 en dat geen enkel schoolattest met betrekking tot Dr. M werd voorgelegd is duidelijk niet gesteund op een zorgvuldige of correcte feitenvinding. Aangezien verweerder in de eerste bestreden beslissing – weze het verkeerdelijk – uitdrukkelijk verwijst naar het ontbreken van deze overtuigingsstukken kan het belang van deze documenten ook niet worden ontkend.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Aangezien een onderdeel van het tweede middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de andere middelen – meer specifiek, het eerste, derde en vierde middel – die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. In een vijfde middel, dat is gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hun betoog luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste twee verzoekers en een termijn van 30 dagen ten aanzien van 3e verzoeker.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat eerste en tweede verzoeker langer in het rijk verblijven dan toegelaten en geen gevolg hebben gegeven aan een eerder betekend bevel. Terwijl ten aanzien van derde verweerder gemotiveerd werd dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van deze bevelen.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoekers nog verwijzen naar de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat in deze wetsbepaling niet kan worden gelezen dat op verweerder een meer verregaande motiveringsverplichting zou rusten en verweerder geenszins verplicht is om toe te lichten waarom hij van oordeel is dat er geen beletsel bestaat om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen (cf. RvS 23 mei 2017, nr. 238.293).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoekers' bewering dat verweerder is voorbijgegaan aan de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de persoon aan wie deze beslissing is gericht mist feitelijke grondslag. Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier, meer specifiek een op 19 juni 2017 opgestelde administratieve nota, blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting waaraan hij op basis van voormelde wetsbepaling dient te voldoen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.3. Verzoekers zetten verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel zijn dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en hebben geen gegrond middel aangevoerd dat toelaat over te gaan tot de vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep gericht tegen de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK